

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Νά! δρό χαστούκια, Περικλῆ...
 Π.— Τί με κτυπᾷς ἰστὴ μούρη;
 Φ.—Γιατὶ τὸ Ἴσοζύγιο ἐτέλειωσε, γαῖδουρι.
 Π.—Καὶ πρέπει νὰ κτυπᾷς γι' αὐτὸ τοσοῦτον λυσσαλέος;
 Φ.—Νὰ φανερώσω τὴν χαρὰν δὲν εἰμπορῶ ἀλλέως.
 Νά! κί' ἄλλα δρό, βρὲ Περικλῆ...
 Π.— Βρὲ' σύχασε, μαγκούφη,
 νὰ μὴ σοῦ βγάλω σύρριζα τὸ κατσαρὸ τσουλοῦφι.
 Φ.—Πάει ἐτέλειωσε κί' αὐτό...
 Π.— Μὴ με κτυπᾷς καὶ ἴμιλα.
 Φ.— Ἄς γίνονν ὄλα θάλασσα, ἄς γίνονν ὄλα νίλα.
 Πάει τὸ Ἴσοζύγιο, ἐτέλειωσε ἰστ' ἀλήθεια
 καὶ τρία ἐπερίσσεψαν, δὲν εἶναι παραμύθια.
 Π.— Ἄλλὰ τί τρία ἐννοεῖς;
 Φ.— Νά! τρία μιλιούνια
 καὶ μοῦρχεται ἰστὴ ράχη σου νὰ σπάσω δρό μπαστού-
 Δὲν ξέρεις πόσο χαίρομαι καὶ πόσο ἔχω κέφι... [νίλα.
 τρία ἑκατομμύρια ἐπερίσσεψαν, κενέρη,
 τρία ἑκατομμύρια καὶ κᾶτι παραπάνω...
 ὦχου! πὼς δὲν τρελλαίνομαι! δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.
 Π.— Ἰμίλα καλά, βρὲ Φασουλῆ, γιὰ νὰ σὲ καταλάβω.
 Φ.— Παραφρονῶ ἐκ τῆς χαρᾶς, φλογίζομαι, ἀνάβω...
 μοῦ ἔρχεται, βρὲ Περικλῆ, ἰστὸ ξύλο νὰ σὲ ρέψω,
 μοῦ ἔρχεται τὰ ρουχὰ σου κί' ὄ, τι φορεῖς νὰ κλέψω,
 νὰ πάρω τὰ παρίσημα πολλῶν ἐκλαμπροτάτων
 καὶ εἰς Μουσεῖα νὰ χωθῶ ἀρχαίων νομισμάτων
 κί' ὅσα οἱ ἄλλοι ἄφησαν ἐγὼ νὰ τὰ σουφρώσω,
 μοῦ ἔρχεται ἰστὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον νὰ τὸ στρώσω,
 μονόφραγκα καὶ δίφραγκα νὰ ρίξω ἰστὰ σκουπίδια,
 ὄλας τῆς κάσσαις τῆς βαρειαῖς ν' ἀνοίξω μ' ἀντικλείδια,
 νὰ κλέψω πᾶν τὸ προστυχόν, γυναῖκας ν' ἀπαγάγω,
 τοῦ γείτονος τὸν κόκορα καὶ τὸ ψωμί νὰ φάγω,
 πᾶν ἐθνικὸν οἰκόπεδον νὰ τὸ καταπατήσω
 κί' ἓνα μεγάλον πάσσαλον ὡς κύριος νὰ στήσω
 καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πάσσαλον γιὰ γούστο καὶ γιὰ χάξι
 νὰ βάλω ἄλλον πάσσαλον, τὸν κύριον Καζάξη.
 Ἄδύνατον νὰ σοῦ εἰπῶ ποιὰ εἶναι ἡ χαρὰ μου...
 κτύπα ἐσὺ τὴ λῖρα σου κί' ἐγὼ τὸν ταμπουρᾶ μου.
 Γλέντα, μωρέ, τὸ νειάτα σου, τραγούδα, πήδα, πέτα
 κί' ἂν ἔχῃς τίποτα λιανὰ ἰστὴν τσέπη πέταξέ τα.
 Τώρα, μωρέ, τὰ χρήματα θὰ τὰ κλωτσᾷς ἰστὸὺς δρόμους.
 τώρα θὰ βρίσκης δίφραγκα καὶ εἰς τὰς ὑπονόμους
 Π.— Ἀπάλλαξόν με, Φασουλῆ, αὐτοῦ τοῦ μαρτυρίου.
 Φ.— Ἦτο Δευτέρα, Περικλῆ καὶ τρίτη Νοεμβρίου,
 ὁπότεν ὁ Προθυπουργὸς ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα
 καὶ τὸν Προϋπολογισμὸν εἰσάγει παραχρῆμα.
 Ἀρχίζει μὲ βραχνὴ φωνὴ ἐξάψαλμο μεγάλο
 καὶ καταστρόνει νούμερα τὸ ἐν' ἀπάνω ἰστ' ἄλλο.

- Περνᾷ μιὰ ὥρα, Περικλῆ κί' ἀκόμη δὲν τελειώνει,
 περνᾷ καὶ ἄλλη, Περικλῆ καὶ ξαναδευτερόνει
 κί' ὁ Δεληγιάννης ἄκουε τὸ τόσο μετρημὰ του
 καὶ ὄλο ἐτινάζετο ἀπὸ τὸ κάθισμά του
 ὡσὰν νὰ τὸν ἀγκίλωνε κανένας ἀπ' ὀπίσω...
 Π.— Ξεμπερδεύε ὀργήγορα γιατί θὰ σὲ κτυπήσω.
 Φ.— Τρία ἑκατομμύρια περίσσευμα, φωνάζει
 κί' ἓνας τὸν ἄλλον μ' ἔκστασιν, βρὲ Περικλῆ, κυττάζει
 ἐτέντωσα κί' ἐγὼ ταῦτ' ἰστ' αὐτὴ τὴ φασαρία
 διὰ ν' ἀκούσω πρὸ καλά κί' εὐθύς ἀκούω «τρία».
 Ξαναπροσέχω, Περικλῆ κί' ἀκούω τρία πάλι,
 προσέχω καὶ καλλίτερα, τρία μοῦ λέν κί' οἱ ἄλλοι.
 Ἐ! τότε πρὶὰ σηκίομαι μὲ φλογισμένα μάτια
 καὶ τρία τρία τῆς βουλῆς πηδῶ τὰ σκαλοπάτια
 καὶ πέρνω δρόμ' ὀργήγορα κί' ὅποιον ἐμπρὸς κυττάζω
 τρία, μωρέ, μᾶς ἔμειναν περίσσευμα, φωνάζω.
 Τρία σωστά, μωρὲ παιδιὰ, μᾶς ἔμειναν ἐφέτος
 καὶ ἰστὰ Χαντεῖα, Περικλῆ, ξαπλόνομαι ἀνέτως
 καὶ πίνω ἓνα ναργιλέ κί' ἓναν καφφέ ὡς τόσο,
 καὶ φεύγω ἀλὰ Γαλλικὰ χωρὶς νὰ τοὺς πληρώσω.
 Π.— Εἶθε νὰ ἔχω εἰς αὐτὰ κί' ἐγὼ τὸ μερδικό μου...
 δός μου τὸ παντελόνι σου καὶ πάρε τὸ ἰδικό μου,
 διὰ μυρσίνης στέψε με καὶ στάσου νὰ σὲ στέψω,
 κλέψε με, φίλε Φασουλῆ καὶ στάσου νὰ σὲ κλέψω,
 ποδόσουρέ με κατὰ γῆς καὶ στάσου νὰ σὲ σύρω
 καὶ εἰς τὸ τέλος δείξε με καὶ στάσου νὰ σὲ δείρω.
 Ἐ! τώρα ἐπληρώθησαν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι!
 κί' ἀφοῦ τὸ Ἴσοζύγιον ἐφέτος κατωρθώθη
 θὰ ἴδωμεν ἰστὸν οὐρανὸν τὸ Βόρειον τὸ Σέλας
 κί' ἐρχόμενον τὸν Κύριον ἐπάνω εἰς νεφέλις.
 ὦχου, παιδιὰ, τὰ τρία μας... ὦ θαῦμα τῶν θαυμάτων!..
 ἀλήθεια δὲν μοῦ ἴμιλησες περὶ τῶν νομισμάτων.
 Τέτοιο Μουσεῖο εἴξευρες πὼς εἶχαμε ὡς τώρα:
 Φ.— Δὲν το ἐγνώριζε κανεὶς ἔως αὐτὴ τὴν ὥρα,
 μὰ σήμερα ποῦ οἱ Ρωμηοὶ τὸ ἰπέρανε χαμπάρι
 θὰ προσπαθήσῃ ὁ καθεὶς τὸ μέρος του νὰ πάρῃ,
 μὲ ἄλλους λόγους, ἂν ἰστὸ τὴν προσοχὴν των στρέ-
 [ψουν,
 σὲ βεβαιῶ, βρὲ Περικλῆ, πὼς θὰ τὸ ξανακλέψουν.
 Μὰ τοῦ Μουσεῖου ἡ κλοπὴ ποσὼς μὴ σὲ πειράξῃ,
 ἀφοῦ τὸ Ἴσοζύγιον δὲν τὸ ἐπηρεάζει.
 Ἐσὺ τὰ τρία μοναχὰ γιὰ πάντα νὰ θυμᾶσαι
 καὶ ἴσυχος κί' ἀξένοιαστος νὰ τρῆς καὶ νὰ κοιμᾶσαι
 κί' ἐνόσφ τρία, Περικλῆ, ἰστὸ κράτος περισσεύουν
 τὰ παλαιὰ νομίσματα οἱ Ἑλληνες ἄς κλέβουν
 καὶ ἄς δειχθῇ καὶ πρὸς αὐτὰ ὀλίγη τις λατρεία...
 Π.— Καὶ νῦν μολών, βρὲ Φασουλῆ, λαβὲ χαστούκια τρία.